

بسم اللہ الرحمن الرحیم

مرتب آئیے بلبیل باغ کهن
مرتب آئیے قاصد طیار
مرتب آئیے بد پر خندہ فال
در زمان هفت آسمان اعلیٰ بکھنے
و سب دم روشن کئے در و چراغ
از تو روشن گشت فانوس تنم
مرتب ای رہنمائی راه دین
یافت قالب طینت پانکے ز تو
مرتب آئیے فیض بخش کائنات
غرق بودی در محیط ذات پاک
ایکے بودیے در حریم لامکان
پاک بودیے در حریم کسب دیار
خوش خرامیدے تو از کیم عدم
گاہ در دوزخ روی سازی مقام
گم کئے حبوہ در اقلیم ناز
جان سن باسن گجو اسرار خویش
آفرین حق ترا از جنس جان

از گل رعنا گجو با مسخن
سید ہے ہر دم خبر از پارما
مرتب آئیے طوطی شکریہ فال
مرتب حرص و ہوارا پے کئے
ہر نفس از عشق سازی سینہ داغ
از تو حاصل شد مرا وصل صنم
از تو روشن شد مرا چشم یقین
شد پریشان آدم خا کے ز تو
یافت ترکیب از وجود توحیات
از تو روشن شد مرا این تیرہ خاک
چون جدا گئے گجو را ز بہان
از چہ پیدا شد ترا حرص و ہوا
خوش بہادے بر سر ہستے قدم
گاہ در جنت رویے انی خوشخوام
گم رویے در عالم ملک جت
چشم دل روشن کن از دیدار خویش
از تو آقا وہ ہست شور اندر جان

باز گو با سخن ای اهل راز و
 خاک افشان بر سر نفس لعین
 همچو آینه من عکس نگارید
 صاف کن آینه دل از غبار
 زین شما ای مادی راه پرداز
 زگر گوید طالبان را دستگیر
 از نور روشن کوکب ایسان من
 در سخن شد عین لیب با نواز
 آفریده حق ترا از نور ذات
 بوده ام در باغ وحدت بی نشان
 هیچ سیدانی پس این پرده کیست
 دیدن خویش با چشم شهود
 امر بهم روح کرم نام مار
 عشق باز یه سیکتم با او دلام
 تافت بر برزده خورشید کمال
 آنکه اوز قهر حق گشته لیب
 هر که او شد آفریده از جمال
 آنچه در روز ازل رفته مسلم
 زنده تقوی چلیت ای مروت قصیر
 بهر آب و نان نگر دی و در بدر
 ترک سازی صحبت اهل دول
 بر در سلطان مروت و شمسین
 گر بغافه حبان بر آید از نفس
 تلخ به جلاب شیرین را محبت
 بر سر خوان قناعت دست زن

از حقیقت غفلت کن و محباز
 چشم دل روشن کن از نور یقین
 عین ناید جلوه رخسار یار
 آتش زدن در دل این بقلید
 نه آنکه هست در حقیقت رسنما
 طالبان هرگز نگیزند دست پیر
 پرده بردار از رخ حبان من
 گفت مشنوتا گویم رازها
 تا شناسد ذات او از صفات
 چون بکثرت آدم گشتم عیان
 نغمه جنگ و رباب و عود چلیت
 خود تجلی کرد در ملک وجود
 که در ساقی وحدت جام ماه
 یافت آدم از طغیلس عشق کام
 گشت پید از جمال ذوالجلال
 بهیچ شیطان روی بهیچ ندید
 باز یابد راه در بزم وصال
 حکم نکر و عباد از ان حرف نفهم
 لاطمع بودن ز سلطان و اسیر
 آب روی خود ز نیل بهر زر
 گوشه گیرے تا نفعی و غفل
 گنج قارون گردد به سونش سبب
 چون بگس دست نزن بر نان کس
 پیش و نمان بهر نان غار پی کش
 گر نباشد دست در فرمان سخن

پاشن در کج قناعت سزگون
بشت پازن تخت کیکاؤس را
گر پست آید ترا گنج نقود
الحذر از حب دنیا الحذر
ممکن هرگز نیه بنیند به
آبرور یزند بهر سیم و زر
مرد کم همت حقیرست در نظر
خلق گردد و رام او باد لبیک
هر که عایله همت است و با سخا
زهد و تقوی چلیست ای مرد فقیر
زهد و تقوی نیست این کز بهر خلق
شانه و مسواک و تسبیح و ریاء
پیش و پس گردد و مرید ناخلف
چون به بنی حیند کس بهیو و گردد
وام اندازد بر ای مرد و زن
و عظم گوی خود نیازی در عمل
مکر و تلبیس و ریاء کارت بود
چون شوی استاده از بهر نماز
آن نمازی تو شود آخند تباہ
چون در ایانت فتد آخند فتور
بر مصلحا چون نشینی قتل و رو
خادمان گویند این شیخ زمان
شیخ را لا هوت باشد در تشریش
این خوش آمد گویی چندین لہبان
از ستایش خویش تن را گم کن

پاسنه از گوشه عزلت بر دل
سربده از کف من ناموس را
ورنه دار به همت عایله چه بود
بجز بربان و زر مخور خون جگر
ز آنکه جیب بهمتش دارند تن
ممکن را مثل گاو خر شمر
خوار باشد گر بود با صد ہنر
سر نہ اند و بر سپہر خنبر یہ
عفو گردانگشت امانش خدا
لا طمع بودن ز سلطان و اسیر
صوفی باشی و پوشی کہند و لوق
حبیب و دستار و قلب بے صفا
چون خمر ابلدے آب و علف
خویش را گوی منم مردانہ مرد
خویش را گوی منم شیخ زمن
چشم پوشی ہیچ شیطان و غل
ہر نفس شیطان ترا یارت بود
دل بود و رکاو خرامی حیلہ ساز
منکر باطل ہا کند رویت سیاہ
مان چہر خوانے نہ بھمنور
چشم پوشی دل بود جاکے گرد
چشم پوشی شد ہست از خلق جہان
شد فتا ذات بقا شد حاصلش
رہز زمان اندر نہ زمان اندر نہ زمان
عیب خود عین عیب بر مردم کن

ایے گرفتار آمدیے در بند نفس
 تانگے پرواز سوئی اصل خویش
 چند بایش از مکان خود جدا
 خود بی انصاف امی اهل فعل
 با تو همراز است شیطان و مبدم
 حب و نیاز شسته ز نایب تست
 دل نشد هرگز خلاص از حرص و آرز
 که نگر دیے سجده اند و می نیاز
 از تضرع سر نود یے بر زمین
 میکنے طاعت تو از بھر ریا
 تا بداند خلق مرد اولیا است
 صوفیسم گو یے نزاری سینه صاف
 نفس کافر کشماری و دگمین
 بیگتایے دست از جبر و عا
 میکنی از کوعالم را طمع
 شیم میگو یے و تبیحی بدست
 یک دیے داری در و صد آرزوست
 ایے رخت از بغض و کبر آسته
 ایے بھیرل آسته زشت و پید
 از نکتہ میکنے هر سو نظر
 بت پرستی میکنی بهم بت گریے
 بت شکن بر هم بزین بجا ندرا
 چند مغروری تو بر اصل و نسب
 پر گشته صد هوس و آری بدل
 آرزو هایے تو هرگز کم نشد

نفس کافر را بکش بتکن نفس
 جانگے در آشیان وصل خویش
 چند گردی در بدر ایے بیجا
 دل پرست از کمر و مصحف و نقل
 کے شومی در راه حق ثابت قدم
 سدرہ ریش ذوق و ستار تست
 که نگر دیے از حضور دل بمنار
 تا شود در کایے رحمت بر تو باز
 کور یے و بنیان شد چشم نقین
 که نگر دیے سجده از بھر خدا
 شقی پر پیوند گار و پار سا است
 از کرامت نامی خود شیخا ملاف
 بھر شهرت می نشینی اربعین
 مزد خواہے از عباوات ریا
 میت پر سکین منم فردا شفیع
 صد بتی داریے نہان امی بت پرست
 چاک دل از دست تو صد جاذبست
 از نفاق و از حسد پیر آسته
 خویش را کو یے منم چون بایزید
 خویش را گو یے کہ ہستم جنبہ
 شد دلت رشک بتان آرزے
 چون خلیل اللہ بنا کن چنانہ را
 از نکتہ دور باش امی بی آب
 جابلے چون خرمنه و مانی بگل
 قاصبت حرص و هوایت ختم نشد

دل چو لود است از حرص و ہوا
 صد تنادر دل بہت ای بوا
 دین و دنیا ہر دو کے آید بدست
 بر تو قسمت میرسد ای بے خیر
 حرص تو دل قناعت پارہ کردہ
 بہت دنیا پیر زال و پیر فریب
 عارفان داوند اور ہمدلاق
 انیجن در گوش داری ای جوان
 ہم خدا خواہے و ہم دنیا یے دون
 بہر دین دل کنڈانہ دنیا علی
 آن دے مصطفیٰ شیر خدا
 زال دنیا را چنان زد و پشت پار
 بہر دنیا آن نیزید ناخلف
 زال دنیا چون در آمد در کج
 داو بازیے ہیچو کس پیر زال
 چون خورے پس خورده خوان نیزید
 گر برافت پردہ از روی محباز
 زشت روی او چو آید در نظر
 آتش از دو د چون گلشن بود
 سخت آرد مر ترا مال و مال
 نیست رجمی در دل اہل دول
 اہل دنیا بہر سیم و مال و زر
 آن شنیدے کہ براہ غر و جباہ
 از حد پیر جیہ اخوان بہ بین
 بر سر ت باشد نہ اگر تاج و زر

کے شود مکشوف اسرار خدا
 کے گنہ نور خدا اور دل نہ دل
 این فضولیہا مکن ہے خود پرست
 میں چرات نغینے بر خشک و تر
 نفس امارہ ترا آوارہ کردہ
 میکند پیر و جوان لے شکیب
 ہر کہ عاشق شد بر داو گشت عاق
 سولویہ گفتہ ز رویے تھان
 این خیالست و محال ست و جنون
 آن علیے و ایے ملک بنیہ
 آن علیے ز مروج توال پار
 تانیاید در کج اولیہ
 دین خود کردہ برایے اولف
 کہ در خود خون آن سید مباح
 کرد اورا درد و عالم پایال
 تلخ گردان کام از نان نیزید
 نفیے گیرے نہ زال جلد ساز
 از خدا خواہے امان ایے بجنبہ
 در حقیقت سربہ گلشن بود
 کہ نذاریے از تھے دستے منال
 شیوہ اہل دول باشد مختل
 گر بدست آید خور و خون جگر
 بے گنہ کہوند یوسف را کجاہ
 حال زار یوسف کنگان بہین
 کس نیاید از تحتہ در نظر

بلکه رو تابے چو منہ رود از حد
 حرص فزون بے شود از مال و زر
 بادشاهان را بزمین کنز به بال
 پیچ جادو بے گدای بے نواز
 دولت آرد کبر را بیدین کند
 دوستان حق کو بیند از نواز
 حب و دنیا چون کند بر دل نگاہ
 کور گردد در روشن چشم بین
 حبه طاعت لقمه باید حلال
 لقمه شبهه چو افتد در شکم
 چون بخوابد لقمه ای نادان از
 بر تو یا بدست گر این حید ساز
 چشم شهوت چون کشاید آن لعین
 چون کجتر مرتزاسو اکند
 میں نیاید کار تو علم و عمل
 نفس کافر تا بود ہمراہ تو
 اگر تو مردی نفس کافر رکش
 اگر نداری بہمت مردان دین
 اگر دست تو نیاید کار مرد
 ایے فحشت نے تو مردی فی تو زن
 مرد باید تا نہد بر نفس پار
 دست بہمت را بر افسار و ملید
 دست را کو تار سازد از ہوس
 اگر خوری یک لقمہ از وجہ حلال
 اگر شوی از لقمہ شبہہ نفیہ

کھم کنے خود را نتر سے از حد
 قطع کرد و حب منہ زند و پیر
 خون اخوان و پیر و نہد حلال
 رو بگرداند چو منہ عون از حد
 نفس کافر کفر را تقبیل کند
 چیت حکمت بچہ میدایے دور
 دل چو خارا گردوش سخت و سیاہ
 سبہ کرد و بعد از ان در مایہ بین
 تا نغمہ اید تر از پنج و ملال
 قوت او بے کند سر رشته کم
 نفس گرداند و مان حرص و لذت
 دست بہ غم گرداند دراز
 کور گردد دیدہ اہل تقبیل
 شہوت و حرص و ہوس ادا کند
 از دغل افتد و ایمان خسل
 آتش و دوزخ بود خبان کاہ تو
 ورنہ اری دسترس منتین خوش
 چون زمانہ رو در پس پردہ بین
 ہیچو حسینان در پس مردان گرد
 مثل شیطان راہ مردان امن
 بگذرد از شہوت حرص و ہوس
 نفس را چون صید آرد و کمند
 بتکتد با چنگ بہمت این نفس
 موز تا بد بر دل از مہر کمال
 نفس اسازیے بفضل حق اسیر

دل نمود روشن ز نور انیست وار
 چون کشایے چشم امی اہل یقین
 یار را ایے بین تو در ہر آنیست
 ہر جہ آید در لطف از خیر و شر
 دوست درارض و ساء و لامکان
 پاس دار انقاس ایے اہل خرد
 دوست پیدا و نہان و آشکار
 ہوش در دم دار ایے مرد خدا
 نفے کرد ان از دل خود ماسوا
 رنگ دل از صیقل لاپاک کن
 اسم ذات او چو بر دل نقش بست
 گشت چون بر نقش دل نقش آکہ
 چون شوی فانیے تو از ذکر خدا
 چون مہا نیے با خدا یا بے وصال
 ہر کہ شد در بحر عرفان آشنا
 آب دریا چون زند موج دگر
 نفس آب و چون جہا بست جسم تو
 چون الف در لام میگرو دہن ان
 گشت واصل چون بدریا آب جو
 تا تو نیے کے یار گردو یار جو
 مولوی فرمود در نظم ابن سینا
 تو مہا بش اصلاً کمال انیت و بس
 مشنوا نہ من گر تو ہستی ہوشیار
 ہر کہ پند این اند من عاشق شنید
 ہر کہ او از خوشی تن سیرا گشت

پر تو اندازد در آئینہ نگار
 ہر طرف تا بان جمال یارین
 سوز و ساز دوست در ہر سطنہ
 جملہ ذات حق بود ای بچنبر
 دوست در ہر ذرہ پیدا و نہان
 تا ترا این مٹا فہ منہ دل برد
 جلوہ ما کرد دست در ہر شئی نگار
 یک نفس یکدم مہا بش از حق جدا
 تا نگجد در دولت غنیہ از خدا
 سینہ با تیغ محبت جاک کن
 سکہ ضرب محبت خوش نشست
 غنیہ نقش اللہ را امی دل خواہ
 راہ یا بے و حیرت یکم کبریا بید
 خویش را گم ساز ایے صاحب کمال
 ذرہ ذرہ قطرہ داند از خدا
 در حقیقت آب باشد جلوہ گر
 آب چون گردیے نما نہ جسم تو
 خویش را گم ساز تا گرد و عیان
 آب جو را باز از در با مجو پند
 چون نہا نیے یار باشد یار تو
 بر تو گرد و روشن ہر را نہان
 تو در و گم شو وصال انیت و بس
 با تو گویم این سخن را گوش دار
 بیشک اندر محفل جاہان رسید
 بیشک آنکس محرم ہر را گشت

هر که او سر باخت اندر کوسه او
 بنگار است گر گشت سوختم نگار
 عاشق و دیوانه سر گشته ایم
 هر که بویے بشنوم از بویے او
 سنبل از کیویے او شد تاب دای
 صد زبان در وصف او سوسن کشید
 ز کس بیا چشم از سر کشد
 خسل سیر از قامت زیبا بویے او
 لبیل و حمیریه بهستان نوحه گر
 هر طرف برخاست از وی نامی بویے
 این شنیدم نغمه چنگ و رباب
 مطرب از شوق طرب چون ساز کرد
 یار راجی بین تو در همه آئینه
 هر چه بیند در حقیقت جمله اوست
 هر چه آید در نظر از جنه و کل
 عارفان را نقش چه زیبا چهره زشت
 مرغ و ماهی مار و مور و شیر بر
 سنگ خار اعلی کان یا قوت و در
 هر چه باشد آب و آتش باد و خاک
 قادریه کو آفرید از قطره آب
 گوهر جان مطلع انوار اوست
 یار در تو پس چرا ای صحنه
 ای گرفتاری به بند نام و رنگ
 اوست پیدا در تو تو از خویش گم
 ناگهان چرخه می افقی در فلک

بنگر و صد بار حسان سوئی او
 حسان چه باشد گر بود صد جان نثار
 یار جوان گردد هر در گشته ایم
 مست رستم بی خبر در کویے او
 لاله از رخسار او شد داغ و در
 غنچه با صد شوق پیراهن برید
 حسان ز رین بر کف سین نهاد
 سبز خورم گشت سر تا پایے او
 هر کی با نطق و استراره و گر
 هر زمان دارنده وی گفتگویے
 سینه بریان شد سوز دل کباب
 این ترانه وار سوز آغاز کرد
 سوز ساز اوست و همه طنطنه
 شمع و گل پیر وانه لبیل هم است
 بوم صحرای لبیل بستان و کل
 صورت هر نیک و بد را خود نوشت
 چشمه و باریان و حیوان برقی و بر
 خلعت شب تیره نور ماه خور
 جمله را مخلوق کرد از صنع پاک
 نقش بسته در صدف از جوش آب
 سعدن جان مخزن اسرار اوست
 یار در خود تو چه گردی در بدر
 شیشه ناموس را بشکن بنگ
 مرگ آید ناگهان گوید که فم
 روز محشر شغل چرخه می ز خاک

ناکہ از گورت بر آید این صد
 حیف باشد همچو نابیاروی
 ای خلیفہ زادہ پس نابکار
 رحم کن بر حال خود ای بوالہوس
 با جدا ہر دم مہیگوئے دروغ
 ہر زمان گوئی کہ من تو کیسم
 چون شود و از سر کیسم کار
 رویے دل شویم ز آب تو بہ باز
 گوش نفس خویش را مالش ہم
 عہد دیوان نشکنی چون شب جو
 بگذرم از ہر چہ بابت کم و بیش
 ساتے مہر و شراب لعل ناب
 نشا بد خورشید رویے تند خوے
 گر بدست آید و را غوشش کئیے
 گر شود موجود اسباب طرب +
 ورنہ باشد این نمیرایے گدا
 گر نیابے دست خون دل خوری
 چون نداریے شرم ای ہمان کن
 عمر با خایے طمع سرے زینے
 نفس بد کہ واد چون تو سگ لپید
 شہوت و خواب و خورش واری کم
 جہل خسر واریے تو ای بیہودہ گرد
 یافت تسلیم از تو شیطان مکروریو
 مکر و بلیس از تو شیطان می خورد
 نفس کا مہر تا بود ہر راہ تو

از عصمت بی با آید چاہد

حسرتا و حسرتا و حسرتا
 کور و کر بر خیزی و رسوا شوے
 تا بجے بیگانہ گردیے شرم دار
 باز گرد و تو بہ کن در بر نفس +
 از دروغ تو فاسد اید سر و رخ
 بیخ اعیان از دل خود کیسم
 دل ز خاہر عشق او سازم فگار
 با وضوئے خون دل سازم نماز
 از ہوا و ہستی خود و اہم
 دل پے جو پایے این مطلب شود
 دل بشو از مکر باطل ہائے خویش
 سطر ب و لبس و آہنگ رباب
 و لبس غارتگریے این عتوہ جو
 شربت ہر تلخ و شیرین راجتے
 صرف بے باکے کئیے اوقات شب
 تا سحر باشیے ازین غم مبتلا
 عصمت بجے نوڈ بے چادرے
 باز میخوایے سرا و خوشنق
 بلکہ از ابلیس ملعون کستریے
 دست امانت بدندان پس گزید
 از عبادت کاسے و نامتاسم
 آنچہ تو کردیے گئے شیطان مکر
 از تو آموزند بازے طفل دیو
 ہر زمان صد سبتہ سبتہ می برد
 آتش و دوزخ و جہنم کجاہ تو

جیفه مردار داره سیاه سر نوشت
 بهر بقعه اے سگ مردار خور
 غوازی گردی ز بهر لب و نان
 بهر نان فتنه و بیگس مانده
 فکر رقتن کن که می آید پلنگ
 خواب چون آید ترا ای جیا
 باش کنز بحر مد خمیازه ننگ
 تا ترافض صحت بود کار یے باز
 رو که در ملک بقا سلطان شو یے
 عاشقان را تاج شایه بر سر است
 هر که اواز کید نفس خویش است
 ای شرف نشینده سالک چلفت
 چشم بند و گوش بند و لب بند
 ز بند و قفس نیت ای اهل جنون
 سر کنه پائین و بالا پاک کنه
 به سچو مجنون عشق دار یے در مجاز
 گاه چون شیرین خور یے خون جگر
 ای حقیقت دان گذر کن از مجاز
 چند چینی لاله و سیرین دزد
 چند در کثرت نمایے خویش را
 آشنا شو آنچنان با یار خویش
 تا تو یے کی یار گرد و یار تو
 یار ب از سودایے خود دل ریش را
 آنچنان با خود بگردان اشعار
 سوخی خوشم بر که ره گم گرد هام

سگ صفت زان دایه می آید سرشت
 سید و صحرای صحرای کوکب
 در پئے سگ تا بکے بانی دوان
 به سچو لنگا لنگ واپس مانده
 تا بکے تشینی ای مغلوب لنگ
 چون پلنگ مرگ دار یے و فضا
 تا قنات خصبه اندر گور تنگ
 اسب تازی زین کن و باز می جان
 ناظر و منظور آن جانان شو یے
 ساقی بهدم لبالب ساغر است
 عاقبت بر که سے مقصد نشست
 گریه کرد این بیت را با سوز گفت
 گر نه بنی سحر حق به باخند
 بهر شهرت می گنی خود را کنون
 از ریاضت حلق راشیده آینه
 به سچو لبه لبه رخ نمایه و زین
 که زینے چون کوه کن تیشه بر
 چند بانی در مقام حرص و آز
 چند بینے رنگ سرخ و سبز و زرد
 یک زمان در خانه وحدت بیا
 تا که خود را گم کنی از کار خویش
 چون نباشی یار باشد یار تو
 زنده را مرده بعشق خویش را
 تا که دم یک زمان از تو جدا
 زنده جاوید گردان مرده ام

زنده گردان این دل بجز مرده را
 هر دل که ز عشق جانیه یافته
 بر دل هر کس که نور عشق یافت
 ای خوش اندل عشق بر وی نقش بست
 دل که بر دلبر رسد از ساز عشق
 دل ز ساز دلبر می عشق دهد
 عشق کو بے بال و پیران کند
 عشق کو تا تاج سلطانیت نهد
 عشق کو تا چشم دل بنا کند
 عشق کو تا عقل از او بکشد
 عشق کو تا جام مدد هوشی دهد
 عشق ده تا بنی خنجر سازد مرا
 عشق بایدا تا دمد جام شراب
 باوه عشق از غم جانانه است
 عشق کو تا حالت سنان دهد
 ای خوش آن یه کورماند از خودی
 هیچ سبب دانی که اصل عشق چیست
 حسن جانان چون نظر در خویش کرد
 عشق چون جبرئیل و معراج حسن
 عاشق و معشوق گردند هر دو یک
 ای که گشتی واقف از اسرار عشق
 سدر برآور زیر یامی عشق نه
 عشق باز نیست کاری بوالهوس
 گر کنی جانم را تو به جانان نثار
 کشتن بجان عشق را جان دگر

زنده کن با عشق جانان مرده را
 تا بد روح روانی یافته
 خویش را با جان جانان زنده یافت
 خاتم دل کند در وی نقش بست
 جان که بر جانان دهد آواز عشق
 عشق کو تا جام مدد هوشی دهد
 عشق کو در لامکان جولان کند
 عشق کو ملک سلیمان دهد
 عشق کو تا سینه پر سودا کند
 عشق کو تا عقل را حاصل کند
 عشق بایدا تا دمد جام هوشی دهد
 باوه گو بے پا و سر سازد مرا
 عشق سازد ساغر می آفتاب
 هر که خود از خویش تن بگانه است
 عشق کو تا جام از کف جانان دهد
 صاف گرداند زینک و میری
 عشق را از حسن جانان زندگیت
 گشت نشید عشق را در پیش کرد
 بر سر عاشق نهد صد حاج حسن
 هم تو یه معشوق عاشق نیست تنگ
 ز قدم مردانه اندر کار عشق
 بعد از آن سر سوا می عشق نه
 خام طبعان حاضر اند همچون کس
 در عوض یک جان دهد صد جان
 هر زمان از عیب احسان دگر

گام تو فی ایسے دلاور عشق کو کش
 اسے خنک جانے کہ حذور اہستہ
 خرم آئیں کہ قمار عشق باخت
 بہت پروانہ بین اسے بچہ
 سوخت چون پروانہ ہرنگ دوست
 در محبت تان سوزیے بال و پر
 سوز چون پروانہ در جسم نفس
 زبہ و تقویے چیت اسے عالیجناب
 یک زمان خوشدل نباشے جهان
 دل بدست غم چنان داریے گرد
 دل بود از ہر دو عالم بے نیاز
 ایسے در عینا عمر تو رفتہ بخواب
 عسر تو باشد مثال آب جو
 در چہان چون چند روزی جہان
 خلق را بین لعبستان نقش خواب
 ہر چہ بے بینے بگرد بجان
 غافلے از کرد و مائیے خوشن
 دل کن از فگر باطلہا سیاہ
 چون زبان کو پاست و رتن ہو ہو
 دل بدہ باد لبہ را بے وفاء
 از جہان مہر و وفا سعد و مہم شد
 آشنائیے با ہر افتاد از جہان
 امی در عینا وضع نیکان شد بدل
 قحط افتادہ است در ملک سخا
 تیغ مہک شجرہ احسان برید

این حکایت راز عاشق دارگون
 سوختہ خود را و با حق ساختہ
 خویش اسیر و با جانان باخت
 سوز چون پروانہ تابیایے خنہ
 گشت محرم خنک ز و بر خنک دست
 کیے شویے ہرنگ آتش ہر ہر
 تاشویے با جانان جانان ہم نفس
 بر مراد خود نکشتن کا سیاب
 وار ہی فاع شوی از این دُن آن
 شادویے ظالم خیر و زویم جو
 گذر از رویے حقیقت از محباب
 اندکے ماند دست اور از خود باب
 آب رفتہ باز کیے آید بجز
 این جہان را بدست ال خوابان
 چشم چون بر ہم نے بنی خراب
 چون حباب از چشم تو گرد و نہان
 نفس را با تیغ لاگردن بزن
 از حسد اغیر از خدا دیگر خواہ
 سو ہو ذکر حشر را نینہر کوہ
 زانکہ دارند شیوہ جور و جفا
 حال مرد مہم بہک معلوم شد
 شرم شدہ شد ز حشر مردمان
 در دیار حکم افتادہ خنک
 خشک گشتہ مرثع مہر و نثار
 ہر چہ چھا بہت از عالم برید

بختی رفت است از شاو کلا
 بختی برخاست از صاحب دلا
 این نشانیها قیامت شد پدید
 برکت از کشت و زراعت گشت کم
 رحم از دلهای مردم شد نهان
 خلق نیکو شد ز عالم ناپدید
 مهر کم شد از دل سرزندوزن
 چون چنان برخاست عالم گشت تنگ
 نیت مهربی در دل بر خاص عالم
 چون عدم شد دانه مهر و وفاء
 بندگی دل را بر بهر هم نزن
 جز خدا کس نیت با تو مهمل نزن
 شکر نعمت کن که آن با العباد
 چشم داده گوش و بینی هم زبان
 غافل از یار خود ای بے خبر
 نیستی آگاه از لطف خدا
 مهربان بهشم جو معشوق محباز
 عاشق صادق کند جان را فدا
 طالب کدور پی جانان رود
 اگر تر از عشق او باشد خسر
 اگر تر از چشم محبت او شود
 با تو نزدیک است ای جان جهان
 این حجاب از دست ای محبوب بن
 پیش مردن سیر نیکو سیر
 اگر معشوق تو جویند جان و پیر

منعمان گشتند کدای بے نواز
 دارم از دست زمانه خندان
 تا قیامت در جهان گرد و پدید
 قامت جود و سخاوت گشت خم
 سختی پیدا شده در مردمان
 طبع مردم سنگ صفت گشته پدید
 فتنه بر پا گشت از ده کبر کهن
 دختران با مادران دارند جنگ
 پس سبکین خویش را در بند دام
 پس مرود و دام چون شمع هوا
 آشیان حرص را آتش فلک
 دل بده غیر از خداوند جهان
 و او بر تو آنچه می با نیت داد
 بر تو روشن کرد اسرار جهان
 چند باشد بجای چون گاو و خر
 هیچ عاقل بر زمان مبنی ترا
 گریز مبیند جانب عاشق نیاز
 مر جابر عاشقان صد مر جابر
 چشم گرد و روی جانان بگرد
 از تو شتاق است او شتاق تر
 بر تو آن معشوق خوشید اشود
 هیچ جانست در تو آنجانان جهان
 بے حجابست در نه آن محبوب بن
 جان بجان ده ز حال خود گذر
 غالب حوز را کن از جان تیر

در تو گرو جان جانان جسد گره
 عاریغے گفت است از روی عتاب
 اگر نداریے شادیے از وصل یار
 ایے شرف تا چند گروی دور دور
 چندان پیمائے رہ دور دور از
 یک قدم باشد حرم دوست بس
 منتر لجانان بود یک گام تو
 بر نفس در یاد او گامے بزبان
 مولویے فرمود شنیدی اگر
 ای کمان از تیر با پر ساختہ
 از چہ مہجوریے و دوریے ای خلان
 اے کمان تیر از تر از دور تر
 چشم دل بختا جمال یابین
 چشم باید تا بہ بیند رویے یار
 نیست پوشیدہ رخ دلدار تو
 گرمی کو در تو ایے افسردہ دل
 در و سندی کو کہ در مانش نیافت
 گیت شتاتیے کہ باشد جان لب
 تا بود این دیو نفست ہم نشین
 چون تو مقدریے نداری فتیاب
 بود مردیے عارف صاحب کمال
 بادشاہی کرد در تسلیم دل
 ساہا کردہ عبادت بے رایہ
 چون چنین کذشت اورا چند سال
 گفت شلم نیست کامل در جہان

خویش را با چشم مشوق نگر
 گوش کن چون این معایے بیاب
 خیر بر خود ماتم حیران بدآ
 قطع منہ بہا کن ایے بی حضور
 چند رفتے از نشیبی بر فساد
 چند گرویے بجز اسی بوالہوس
 بادہ عرفان بود در جام تو
 ہر زمان از عشق او جامی بزبان
 سنگا گریے بود سیکردی اثر
 صید نزدیک است دور انداختہ
 آہ از دست تو دار صدفان
 از چنین صید بود مہجور تر
 ہر طرف ہر سو رخ دلدار بین
 جلوہ کردست در ہر شئی نگار
 لیک این نقص است در البصائر
 رفت ہیچون خرف و در آب کل
 کو پریشانی کہ سامانش نیافت
 از فراق او بود در تاب و تب
 یکے بود بنیاد چشم یقین
 گریہ کن تا خشد بر حال خراب
 کوچہ دل بستہ از وہم و خیال
 بود از ایام غفلت منفصل
 در دلش نکذشت خبر ذکر خدا
 خویش را از کمالان کرد خیال
 چون عس سہیم بردل با بیان

پشت نهوت حرص و هوس گردیم دور
 این تصور کرد چون مرد خند
 از کتب چون نظر کردی بچویش
 تا کرد و دفع از تو آن حجاب
 شغل شد شیخ از اسرار خویش
 باز بسته عهد تازه از خندار
 پاک کن آئینه دل از عمار
 آنچو سیخ خواهد دولت ای حیل جو
 اگر حرامست میکنی بر خود حلال
 چون سطر بر تو گردد این رهن
 جهد کن بانفس تا عادل شوی
 پالک چشم بینای بد
 آتش افکن در دلم مانند طور
 سالها شد از تو می خواهم ترا
 از لسان الغیب این گردد نوید
 هر که بر درگاه تو رو آورد
 هر که آید بر درت اسیرد
 ای خدا می سن بحق مصطفی

از تعلقها دلم دار و نفور
 ناگهان در گوش او آمد ندا
 دور افتادیه حجاب آمد پیش
 یکے نه پاور حرم آن حجاب
 شد پریشان تو به کرد از کار خویش
 تا کند در راه حق جابر افکار
 تا نماید عکس روی آن نگار
 نفس تو صد حجت آر و بصر تو
 میشود تسکین دلت با صد خیال
 عدل و انصاف بود بحسب عرض
 باش منصف تا که صاحب دل شوی
 در سرم از عشق سودای بد
 شعله بخیزد و گردد وزنگ دور
 حاجت یارم چون می سازد روا
 از در تو کس نشسته ناسید
 ناسید از در که تو چون رود
 تا بهر مقصود پا بدور کنار
 از طفیل حرمت آل عبا

روز محشر در آل رسول
 از طفیل مقبلان گردد قبول

شد

سپاس بقیاس آفریننده کائنات و درو نموده بران سرد کوتا که این متنو می شاه شرف علی علیه قدر
 سره مطبع بیوب بیوب حلیه مطبع پوشید ۱۲
 ۱۲ کتبه بنده رکاب احمد غلام محمد

